

מִשְׁנֶת קַמּוֹנֶת אֹתָהּ ס' וְעַנְןָ וְפֵאָ וּפֵ' פִּשְׁוֹטָה צְדִיָּי וְעַזָּי פִּשְׁוֹטָה וְרַדְגִּינְקָם סּוֹפְרִים בְּיוֹאָרוּם וּמוֹסְפִּים הַמְשֻׁר

(2) ומקומם דיבוק היוד בנוין, כתוב המקדש מעט (ס"ק ב') שאפשר לבחוחלה להדיבקה בכל החיצי העלין של הבניין, ובודיעבר כשר גם אם הרכיך בחיצי התחנתון, שرك בעדרי כפופה החמייר בדיubar כשהרכיכה למטה, פון שבאותן זה יש חשש שתיראה בעין.

צדרי פשוטה שרגלה ארינה יצאת מראשה השמאלי בישורת אלא באלאסן, רוק אחריו שמחבר אלה האלכסון של היוד הימני יורדת למטה בישורת [בצורת ע']. כתוב בשורת שבט דלווי (ח'יח ס' יב אות ג') שם למשה נראיותאות זוצדרי פשוטה חורייה כשרה על כל פנים בודיעבר. וכן לעין צדי כזו שרגלה קצתה וזרמת קצתה לאות ט'ית, כתוב שם שם למשה נראית לרבי הצדרי ולא בט'ית, בשורה הדיא ניראה מקדש מעט ס"ק ד').

צורתאות קוף

בצד שמאל על פסוקה (ו).

(ו) ואופן עשיית תג זה, כתוב הקסת הספר (ס' ה ס' ב' אות ק') שהייתה עוקום קצת ונוטה לאות שאחריה, מבואר בगמרא (שבת קד, א) שהתג של אות קוף פונה כלפי אות ריש, וכן מפורסם במאייר קריית ספר מאמר ב ב'ח'א בתחילתו שיש לעשותו, והעיר בלשכת הספר (שם ס"ק כ) מודיע השמייש הפסוקים דבר זה. אכן בהגחות מייניגויט (פ'יא מוהל' תפלין אותן צ' ובתיין תפלין (אות ל' מבואר, שהtag היה זקופה ופשוט ולא עמוק).

למייה, דהינו שימוש מהגג קו למטה ועיקם אותו לצר ימין, ועל גבו כתוב את היוד, כתוב בשווי'ת שבט הלוי (ח'יח ס' ה' אות ז') שאם למשנה נראהותאות זוצדרי כשרה היא, אך אם בתחילת המבט עליה היא נראהות כתם יוד על גבה, מסתבר שראה נראת כוין בראש של גב הkopו נמשני צידי הקו באופן שהוא נראה כוין ולא כוין, ואם בן אין נראה באות למיה, כתוב שם שצ"ע בידינו, שיתכן שיש צד להסבירו.

ובען וחירם ובשער הכותנות (תפלין דרוש ב) כתובו שאף הצד השמאלי של ג' הצד ייש' לעשות צורת יוד ומתחתו יש למשוך את צוואר האות ולעשות צורת נוין כפופה, וכן כתוב המור וקצעה (אות צ') בשם המצת שמותרים שיש לעשות בכתב הספר, וכן כתוב בספר לדוד אמת (ס' יג' אות צ') (זהינו באופן שאינו נראה כאות למיה, נגייל).

(ז) ולענין מגה הסופרים בויה, ראה מה שכתבם לעיל בענן נוין כפופה.

צורתאות צדי פשוטה

כמו אלה נוין פשוטה (וכו), בכרישיהראי לעשות צדי כפופה (ז). והינו שראשה עבר מרשמי הצדדים כמו זיין, נNIL במשכיב לעין נוין פשוטה. ואם עשהה כוין ארכחה, כתוב המקדש מעט (ס'ק ג') שבראה בודיעבר, מפני שבאותה המורכבת משתי אותיות אין פסל אם שינה מצורות אחת מכאן.

או שהאריך את רגלה והוא דומה קצת לבי"ף פשוטה, כתוב המקדש מעת (ס"ק ב) שיש להראותה לתינוק.

(2) ואורך רגל הרו"ש לכתילה, כתוב המקדש מעת (ס"ק ג) שנגנו לשוטה בשני קולמוסים, כמו באות זיין.

ורי"ש שרגלה פשוטה לאחוריה (באלאנסון), כתוב בביה"ל לעיל (אות דלי"ת דה' ולכתילה) שיתכן שכשורה היא בדיעבד.

צורתאות שיין

וְהַרָּאשׁ כְּשַׁלִּישִׁי אֶרֶיךְ לְעֵשֶׂבֶת בְּחֻמֹּנֶת זַיִן⁽¹⁾ וּכְרוּ, וְאֵז יְהִי כֵּל הַגָּם
רָאשִׁים עֲוֹקָדִים לְמַפְתָּה עַל רְגֵל אֶקְדוּר⁽²⁾ וּכְרוּ, וּבְרוּכָּבָר אָם עֲשָׂה
מַזְבֵּחַ הַשִּׁיִּין וְחַבָּק, גְּשָׁאָר הַפְּרִימְגָּדִים בְּצַוְעִיק⁽³⁾.

(1) וְאֵם עֲשָׂה אֶת גָּבָר הַרָּאשִׁים בְּוֹלֵט לְעַד יְמִין, כתוב בשורת המקדש מעת (ח"א סי' טו) שהאות כשרה, והביאו הפתחי תשובה פנים מאורות (ח"א סי' טו) שהאות כשרה, ויריבו הפתחי תשובה (ז"י סי' רעד ס"ק ח) לדלה. אבן, בסכל והראשם בך, נתה המקדש מעת (ס"ק ג) לפסול. ובשניים מהראשים הפוכים, נשאר בע"ע.

ואם עשה את שלשת הראשים בצורת זיין, כתוב המקדש מעת (ס"ק ב) שהאות כשרה. ובשותה שבת הלוי (ח"ח סי' יג) כתוב שאף אם עשה את שלשת הראשים בעורות עגולות או שאר צורות משונות עד שאינן נראים כאותיות זיין, זי"ה, זי"ן אך הם נובליטים מחוץ לק' הגלו', אין הדבר מעכבר לדינא, מפני שלא נאמר שציריך לעשותות אחרות אלו ממש אלא רק לעשותה כעין צורתן, והואיל ולא השגנתה עיקר צורת האות בכר אין לפסולה, וכן מותר לכתילה לתנicha תפלין עם שיין כו' לאחר תיקון האות.

(2) ואם הרגל האמצעית אינה מוחוברת בזווית למיטה אלא מוחוברת לאמצע הקו השמאלי (פרק: ש), כתוב הדעת קדושים (אות שיין) שהאות כשרה, מפני שדי בכר שלמעשה אין לאות עצמה אלא רגל אחת, אך בסוף דבריו כתוב שציריך להקפיד שתתיה הרגל מוחוברת לזרית, וכותב המקדש מעת (ס"ק ג) שימוש שחוור בו בסוף דבריו.

ואם בנקום יציאת שלשת הרגלים אין זיה ויתר אלא יש שם מושב רחוב קצת [בצד העליון של המושב, אך בחתיתו הוא חוד'], והרגל האמצעית מוחוברת באמצעות, כתוב הדעת קדושים (שם) שע"ע מה להכריע לדינא. וכותב המקדש מעת (ס"ק ח) שיש תקנה על ידי עיברי הרגל האמצעית עד שיגיע הדיבוק לוויות.

(3) ואף שהשו"ר הרבה (אות ש) והקסת הספר (סי' ה סי' ב'אות ש) כתבו שהדין שתעמוד השין על רגל אחת אינו אלא לכתילה, כתוב בשורת דובב מירושים (ח"א סי' סד) שאינו רוחצה לסמן על זה, כיון שסבירא בחו' הרמב"ן (שבת קג, ב) שדין זה הווא לעיכובא [ובן כתוב בשורת דברי חיים (ח'ב זי"ד סי' קלג) שוזיא פסולה]. והוסיף, שבפטיט אין להקל בונה כיון שאפשר לתקן את הדבר שירוחה בשרכות הינה, ואף אם ציריך לתקן את כל האותיות שיין בתפלין, יתכן שאין בונה חיסרון של מנומר, שהרי הפרשיות מוכסחות בתבטים ואין נראות, ואם כן אין עליהן דין זיה קלוי ואנאהו, ונשאר בונה בע"ק.案: אמנים בביב"ל לעיל (סי' לב ס"ג דה' מעבר) מבואר שיש פסול של מנומר בתפלין.

ואם עשה מושב רחוב אלא שעשאו בשיפוע קצת, ובעקוזו השמאלי יש כען עוקץ הנמור משאר האות, כתוב בשורת מינחת יצחק (ח'ב סי' יב' אות ד) שיש לצרף זאת להחשייבו בעומד על רגל אחת. והוסיף, שאף אם אין לאות עוקץ אלא מושבה שוה ושיר, כפי המשך בסוף המנתה ספרים

ובספר מעשה-ירקם פטב דמשעם זה עתיק הfrag מקצת הצעג⁽⁴⁾ וכו', כמו צורת כ"ר⁽⁵⁾ וכו', והיא בצורת נו"ן פשטעה⁽⁶⁾ וכו', ולא ירוחיקש לכתחלה מן הגג יותר מעכבי הצעג⁽⁷⁾.

(2) וגם לא עשה כן, ראה מה שכותב לעיל סי' לו ס"ק ג' ומה שכתבנו שם.

(3) וכן את הזויות התחתונה, כתוב המקדש מעת (ס"ק ט) שיש לעגל בעין ב"פ, והויסף שאף את הזויות העליונה יש לעגל, כאמור באלא ביתה השני (אות מ) שאין לאות ק"ו"ף זויות.

(4) ושיעור אורכה, כתוב האלא ביתה שני שווא שלה וחייב קולמוסים. בשיעור אורכה אותו נו"ן פשוטה וקצרה ממנה בחצי קולמוס.

ואם לא עשה כנו"ן פשוטה, אלא עשה בצורת זיין, כתוב המקדש מעת (ס"ק ה) שביריעבד אין זה מעכוב. והוסיף, שהאות הרין אם לא עשה לה ראש כלל, כשרה בדיעבד. ודעת הגראי קרליין (תמונה האותיות אותן ק פ"א סי' ז) שאף לכתילה אין צורך לעשותה כנו"ן פשוטה עם ראש, אלא רק שתתיה עבה למלعلا לעשותה כנו"ן פשוטה עם ראש, בזען צורת נו"ן פשוטה, שאיilo היהת ומהמעמתה והולבת עד למטה, בזען צורת נו"ן פשוטה, מה שעריך לעשותה ממש כנו"ן פשוטה, לא היה לו להזoor בסוף דבריו לומר שעיל בזען תהיה הראשה נבב ומונעט והולך בצורת נו"ן, שהרי כבר כתוב כן בתחילת דיבורו, אלא כוונתו שرك בכלפי דברים אלו נאמר שיש לעשותה כנו"ן, אך אין צורך לעשות לה ראש וולשתה צרה למלعلا, ולהריהבה, שבו לעשותה צרה בחתיתה, כנו"ן פשוטה. וכן מבואר בספר גן המלך (אות קיד, נדרפס בשורת גינת ורדים על או"ח) שאין לרוגר ולראש כלל, ומוטעם זה לא הוציאו הרבה מהראשונים והאחרונים שיש לעשותה כנו"ן, ואף הכרוך שאמור לא הזכיר זאת באלא ביתה הראשון, ורק באלא ביתה השני הזכיר ואות כדי לאobar שתתיה רחבה למלعلا ומתקערת והולכת עד למטה. ולמעשה הווו הגראי אל-שיב והגראי קרליין (שם פ"ד סי' כא) שקשה לענוקו את המונוג המצרי לששותה כען מלבן בראש הרגל השמאליות, אלא שמי'ם יש לעשותו צר ואופן שיבולות רק מעכז לרגל שמותחתיו, ועשה מלבן עמוד ולא שוכב.

(5) ואם הרחיק את הרגל השמאלי מהג הרבה עד שאינה נכנסת לחיל של הירק הימנית כלל, הסתפק הדעת קדושים (סי' לב ס"ק ה) אם האות כשרה, והמקדש מעת (ס"ק ח) כתוב שכשרה, וסימן בע"ע. וכותב המנתה הספר (ביאור הסופר סי' ה סי' ב' אות ק דה' ולא ירוחיק) שספק זה אוינו אלא בשרגל השמאליות נמצאת בוגד מושב היכף אלא שאינה מגיעה עד חיל היכף, אך אם אינה מגיעה בגnder מושבה, הרי היא פסולה אפילו לפני המקדש מעת.

ואם הרגל השמאליות אינה מתחת לג האות אלא מחוץ לג משמאלו, כתוב הפמ"ג (א"א סי' א) שהאות פסולה מחותמת שנפודה צורתה בכר, והביאו המקדש מעת (ס"ק י).

[ביה"ל דה' וויחכה]

ובקיצור נראת דאלא פפוח קעת די'.

(6) מושמע מדבריו שאם עשו כריש' בל עיקם את הקעה לשמאלו אפלו מעט, האות פסולה, אמן, בשורת אבוי נור (או"ח סי' ז) וב כתוב שהאות כשרה, וכן ציריך הדעת תורה (סוף סי' לב ס"ג) שאינה שכשרה בדיעבד, וכותב שעיל כל פנים נראה שתיקון מועל, ואפלו בתפלין ומוחות.

ל

צורתאות ר'י"ש

מרקין לתינוק⁽⁸⁾ וכו', די' בונה בדיעבד⁽⁹⁾.

(1) וכן אם כפף קצת את רגל הריש' והיא דומה קצת לבי"ף כפופה,

המשך ביאורים ומוספים למשנת סופרים

סופרים

תמונה אות יוד וקף וכף פשוטה ולמד וдинיקם

המשך מעמוד קודם

משנת

ויתנו קורא את האות כלמייד, מימ' פטולה היא, מפני שנחשה בתנה קלחת לשתי אותיות, ובתפלין או במוחה اي אפשר לתנקה מושם שהוא שלא בסדרן, מאידך, המקדש מעת (ס"י לב ס"ק כתו) כתוב שיש להקל בו (על ידי תיקון), מפני שאין הדבר לעשות שתי אותיות זו על גב זו בהפסק מועט כל קר. ולמעשה, כתוב בשורת שבת הלוי (ח"י סי' קפט) שמשתבר טעם המהמורות, שהרי סוף סוף נראות הן בשתי אותיות. אכן, במקומות שההפקק כתן יצאנו ונוטה להיחס בחפסק שאינו ניבר להריא, כתוב שם (ח"י סי' ה אות א) שנראה שאפשר להקל ביצירוף דברי המקדש מעת.

(4) ולענין כפיפת הראש למטה כדי שייהיה הראש עצמו כפוף, כתוב המקדש מעת (ס"ק ז) שהhalbוש משמעו שעריך לפפוק, אך מהאייב המובה בכרי' משמעו שאין עיריך. והמלاكت שמים (כלל בו בינה את בן) כתוב, שבאי' השלישית מבואר שייהיה הראש הכלמייד נכפף ונוטה לעד מטה במטרות, בין שאותו למד' מראה על גבהתו של הקב"ה, ולפיכך מנימיכים את ראשו כתעת, שבמוקם גדרתו שמתא מוצאו ענותנותו וכן כתוב באיב החמישי לעשות בחתותת הגג קוץ (בלפי מטהו) אך בברוך שאמר המובה בכרי' משמעו שלדעת רשי אין עיריך לעשות כן, ונשאר בעצ'.

(5) ואם לא עשו תגין אלו, כתוב המקדש מעת (ס"ק ח) שלבתחילת יש לתaken.

(6) ואם עשה כן, כתוב הלשכת הסופר (ס"י ה סי' יז) שאך על פי שבשותת שתנות חיים (ס"י צג) הביא ראיות מהגמורא שעריך לעשות דוקא בעין ייז ולא בעין יוד' (שם אל אין מקום לפסל, מבואר בשorthy נדע ייחודה (ויריד מהודוק סי' ב') שדבר שלא הוזכר בגמורא איינו פוסל), יש לדירות את ראיותיו, ולפיכך אם נמצוא הדבר בספר תורה בשעת הקראיה שאין אפשרות להתקין, יש להכשיר. וכן אם נמצוא בתפלין ומומרות או בשם קודש בספר תורה יש להכשר, בין שאי אפשר לתקם ממשין יין בסדרן או ממש מחקת השם. אכן לגבי מוכתרם לאחר, כתוב בשorthy שבת הלוי (ח"י סי' קס' סי' ק) שעריך להודיעו לקונה, בין שאינם כשרים אלא בדיעבד.

ולענין תיקון הלמיד בשחרור הוא בעין יוד', כתוב השיטה סופר (כלל האות ל') שאפשר לתנק על ידי גוריות קצת מתחתיות גג היוציא, כדי שתהייה הרגל ארוכה יותר ותוראה בריז. וכותב בשorthy שבת הלוי (ח"י סי' טו אות א) שיתכן שתתקן זה מועליל אף לחתילה. ולפי הצד במסניב שהאות פטולה, אין הוא כשרה בדיעבד, וכן מועליל לה שם תיקון.

המשך מעמוד 128

משנת

תמונה אות קוֹף וְרִישׁ וְשֵׁין וְתַיּוֹ וְדִינִיקָם

ביתה הראשה ובלבוש (אות שיין) שיש מקום באות שיין שנקרה גף האות, ואללו מוחברות שלוש הירכבות. והוסיף בשorthy שבת הלוי (ח"ג סי' ד) שכן מבואר בספר הפרדס לרמייך ובספר קהילות יעקב לבעל המלא הורושים ובספר ברית עולם, שלאות שיין יש שלולים שעילם עומרות שלוש הירכבות. וכן כתוב בשorthy מנתת יצחק (ח"י סי' ק) שעריך לעשות לה מושב כוה. אכן לנוין ותעכד אם לא עשה כן, כתוב בשorthy להורות נתן (ח"י סי' ה) שאין זה לעיכובא.

צורת אות פִּיּוֹ נ

כמו דל"תינו וכו', ורגל שמאל נגעה לפגעה² וכו', ורגל ימין יהיה מושמע מלשון המשני שיש לעשות מושב לשין אל שאין לעשותו הרבה אלא צר באמון שהאות עומדת על רגל אחת, וכן מבואר באלא

[ביה"ל ד"ה אם הארין]
אך לא בפרק זה על קחזה³.

5) ותמקדש מעת (ס"ק ה) החמיר במוחזה על מוחזה, וביאר שאך שלפעמים מושיעיה קרייאת התנוק בשמכיר את האות מותך סגןן הכתוב, מ"מ כאן בקשרוות שאר האותיות בכף' פשוטה ולא בריש' מוחמת שרגלה יותרת למטה מרוחת בשורה, אין הדבר מועליל, יין שהתקבלה הולכה שכף' פשוטה בשורה ורק בשעורה עצמה אינה בצרות ריש'.

צורת אות לְמִיד

ארך ק�או⁴ וכו', דיש אומרים דזריך (רדב"ז סימן פב⁵) וכו', ויסא חברו קנא⁶ או אל סכ"ר בדרכות⁷ וכו', ויקטב קראש וצאנאר בפרק מעת על פסיקה⁸, וילך ראש סצאנאר זריך לחיות ב' פגין⁹ וכו', ותמקצע שם דעתות בקהה¹⁰.

(1) ובישיש מעל אות זו ואות עם רגלי ארכיה, ביןין בכף' פשוטה, וביתבת

המלך מתחתיו הגרום לנגיעה באות שמעליה, כתוב והגדולי הקוש

(כלל יב אות ט) שמנג הסופרים לעקם את צואר הלמיד לעשותו

באלכסון, אך שכחיה שאינה מורה רתת לחתילה, מ"מ

אין בקר חחש לדינא. ובמשניב כאן מבואר שם כל כי יש לכתוב

את הצואר של הלמיד כפוף מעת על פניה, רילא עדעת המקדש מעת

(ס"ק ז) שכחוב שלא ראה שנהגוין בקמן.

(2) ואך לבריהם, כתוב המקדש מעת (ס"ק ח) שאין צריך להאריך את מושב הלמיד עד בגנד סוף גג, שהרוי מבואר בדברי הרודבי שם שאם יעשה קו בלמיד כפוי מטה וגורה את העצואר יראה באות קורייף, ואללו היה מגיע המושב עד קעה האות לא היה יכול לעשות קו למטה בלבד שיפוש במושב. הלשכת הסופר (ס"י ס"ק יח) כתוב שם עבורת היום, שיש פוסלים אם המושב הוא באורך הגג, והמאה לעליו שברבביין מבואר שאין בנה חשש, והוספה, שכן משמע מכל הפסוקים שכחובו לעשות כעין כף'. אכן בשorthy קודולית יעקב (ס"י ד) כתוב שם הנגרא (המצוין במסניב כאן) שפסולה והוא שאוואר המושב הוא באורך הגג, וביאר שאין בונת הברוך שומר שייהו כאות בכף' ממש אלא רק כמו

אות ב', והינו שייהו כפוף מעת למטה כשם שאות טיית כפופה

למעלה. וכן משמע בבריהיל לחילן (אות קורייף דיה וריבכה) בשם הבית

אך הונא, שرك קעה הירק נקם לשמאן [זרעין שם לריבביין]. והחותם

ארחות רבנו ח'א הוספות עמי' ועמי' נא) לא הקפיד שמושב הלמיד

לא יהיה יותר מחצי מאורך הגג.

(3) ואם נפק באות למד' הייז מהכף', כתבו הקסת הסופר (ס"י ט סי' ג) והשווות האלף לך שלמה (אוריח סי' ב) שאך אם ההפסק אין גודל

סופרים

תמונה אות קוֹף וְרִישׁ וְשֵׁין וְתַיּוֹ וְדִינִיקָם

שמצויה בספר תורה הכתוב בכתב ואלוייש, מ"מ יש להקל לקרוואן, במאום שמסמכו על דברי המהרשי'א (שבת קה, באח'אי) שכובנה הגמורא שם שabitת שקר' אינה עומדת אינה מוחמת שלכל אות ממנה בפני עצמה אין עמידה מוגנה שעומדת על רגל אחת, בפירוש רש'י שם, אלא בונת הגמורא שכבל התיבה עמודת על הרגל של הרגל של הלהקה, שכן כתוב בתקב' הענוק יוסף המובה בעין יעקב שם. ואך הדעת קדרושים (אות ש) כתוב שדברי המהרשי'א מסתברים, אכן כתוב שאין לטמוך על הלהקה, שכן יתכן שלא הוכחון המהרשי'א לחולק על רשי' לדינא, ובפרט שהפמיג הסתפק שהוא שיין שאינה עומדת על רגל אחת פטולה.

ומושמע מלשון המשני שיש לעשות מושב לשין אל שאין לעשותו הרבה אלא צר באמון שהאות עומדת על רגל אחת, וכן מבואר באלא

מילואים

סופרים

תמונה אות קוֹף וְרִישׁ וְשֵׁין וְמַיּוֹ וְדִינִיקָה
המשך סוף המשנת סופרים

(2) ואם הרגל השמאלית דקה ממד ובלא התבוננות נראהיה האות יותר כאות היא מאשר תירא, כתוב בשווית שבט הלוי (שם אות ג') שיש להוש שפსולה.

(3) והשער שיש לקעורה, כתוב המקדש מעט (סיק ה') שלא תימשך הרגל למטה מתח לשורה, אך מותר לעשותה בגודל שאר התיבות בשורה. מצדך, בkol הרומי (אות ח') כתוב שיש לקערת את הרגל הדמנית יותר מוחשMAIL.

(4) ואם מלבד הרגל השמאלית יש קו דק בשפט הגג שמחבר בין קאה הגג לקעה הרגל, כתוב בשווית שבט הלוי (חיה סי' ז' ואות ג') שהשתנה צורת האות בכר נופלה, ובתפלין ומוחות אין לה תקנה.

(5) אכן אם משך את דבליטה שבתבוחות הרגל הוא לנדר שמאל עד קראב לקעה הגג, כתוב המקדש מעט (סיק ג') שכשרה היא.

(6) אכן באות תייו שנבסקה רגלה השמאלית מהגג, כתוב השועע לעיל (סי' לב סכ"ה) שם תינוק קוראה בהון מועל תיקון להברה אף בתפלין ומוחות, ובטעם הדבר ביאור המקדש מעט (סיק ד'), שעיל ידי הבליטה מהרגל עד שמאל ניכר שהאיות תייו.

גזרו) וכן, כדי שהיינה סוף רגלה קשמאלי בוגר סוף גגעה (וכו), אס גגעה עוצמתה לקלאה מגלה והרגל אנטזע, דינה במו שטבקאאר לעיל באתות ח' (א') וכן, שיש הפק באנך אותן, וצריך לעראות להתקנוק (ב').

(1) ואם עשה לה גג קצר ונוראית אותן זו או זוין, כתוב המקדש מעט (סיק א') שיתכן שפסולה אף בדיעד וכמה שכותב השעה י"צ בס' ב' שבידיעך בשורה אף כשנית נוראית כטלית, יתכן שהוא דוקא כשראית בורייש ולא כשראית כרייש.

ואם עשה בתבוחות הרגל הימנית בטליה עליך ימין, כתוב בשווית שבט הלוי (חיה סי' ח' אות יא) שהשתנה צורת האות בכר, והוא פסולת, אלא שבספר תורה אפשר להוסף דו' בעד ימין ולעבות את הרגל כדי שהתוהיה בא בליתה, אך יתכן עכשו, על כל פנים מה שכותוב כן מחומרת שכבר נפסלו, אך אם יתכן מודון, בשווית מנוחת יצחק בהכשר לאחר אות זו והוא שלא כסדורן, מצדך, בשווית מנוחת האות בכר, ואם תינוק (ח' סי' ד' אות ז' ו'ז) כתוב שלא והשנה צורת האות בכר, וורה מה שכtabנו לעיל (אות ח'ו) לגבי אות חיית שיש בליות בשני צידיה).

הלכות תפליין סימן לו לח

המשך מעמוד 130

יברכו מושם ספק ברכתה להקל, ולגבי תפליין שכטנן טומטום או אנדרוגינוס, כתוב לקמן (סי' לט ס' ב') שהתפליין פסולות, כיוון שהם בכלל ספק אשא.

[משנ"ב ס' יב]

ען בפרקית' מגדים שהוא פרין? לענין עברדים (ט'').
(9) ובטעם הדבר שמוסחים בעברים הרוצחים לסתור תפליין, כתוב הפמיג (משב"י סי' ב') משום שם הם אינים זורעים בנוף נקי, וגם גורעה דרגתם יותר משל נשים, שהרי הן גאנטוט בדין עד אחד הנאמן באיסוריהם, ואילו סתם עברים אינם נאמנים. וטעם נסף, שגם יניח תפליין יש חשש שיטטו בו ואמרו שהוא ישראל גמור. טעם נסף כתוב הרין (סוכה ב, ב' ד'יה ואיכא) לשיטת הסוברים (עירובין ג', ב') שנשים אין סוכמות על הקרבן, שזה ולול בקדושת התפליין אם מניין מי שאינו חיב בדין.

ואת של ראש, כתוב לקמן (סי' פ' סי' ז') שנינח אחד אחד בלבד ברכבה.

(7) ובטעם הדבר כתוב המוחאה (ס' ב') שעיקר הקפידה היא בתפליין של ראש משום שיש בהן שיין, מה שאין כן הדלית והוירד שרבעות, שאין נחשבות כאוות. עוד כתוב שם, שאת התפליין של ד' יכול לכטוט בשעה שمفיה.

[משנ"ב ס' ז']

ומטמות ואנדרוגינוס חיבין בתפליין מספק בכל הפעלות (ט').
(8) לענין טומטום ואנדרוגינוס במכוון ציצית, כתוב השועע לעיל (סי' ז' סי' ט' סי' יז) שלא יברכו עליה, וביאור במשנ"ב שם (ס' ז') שהטעם הוא בין שספק רכבות דרבנן להקל. והרמייא שם כתוב, שלפי המנהג נשנים מברכות על מצות עשה שהומן גראמו, גם טומטום ואנדרוגינוס יברכו על ציצית. ולבסוף על תפליין, כתוב הנימוקי אורח חיים (ס' א') שלא

הלכות תפליין סימן לט מ

המשך מעמוד 136

(4) ואף שבכתב ספרי תלמוד, הורה הגראייש אלישיב (גינוי הקודש פ' ב' הע' בט) שאף בחומשי מוהר, ואין להקל בינויה.

(5) אמנם לענין קדושת 'תשמשי קדרשה', כתוב לקמן (סי' קנד סי' ט') שתיבה המוחודה בספרים המכושים בגין בעור או בקרושים, נחשבת תשמשת דתתמשתי ואינה צורבה גניה, שאין הכרוכה החשובה בספר עצמו.

את ארון הקודש, נחשב הארון כמנונה ולא כתליו, ויש לדון אם כוונת המשנ"ב לחולק עליו בוה (וורה מה שכטב בוה בשווית מנוחת יצחק חי' סי' ז'ג).

[משנ"ב שם]

ולספרים, כגון ספרי-תלמוד וביבליה (ט'') וכן, שמלוחות אין זוממות לכיסים לפי שחן מחרחות לפדרור ותני הן פסדר עצמו (ט').

הלכות תפליין סימן ט

המשך מעמוד טט

[משנ"ב ס' ק']
ען לקמן ביטמן רם בקאגן-אברטם טערפ-קטען טוונ'

דעת הגראיינן קרלייך והגראיז שינברג (גינוי הקודש שם) שיש להקל בוה כוונת מכוסים בכיסוי אחד.